

РЕШЕНИЕ

№ 4139

гр. София, 23.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2753** по описа за **2020** година докладвано от съдия Теодора Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Директора на РИОСВ-С., чрез процесуален представител адв. К. М., против съдебно решение от 21.01.2019 г., постановено по НАХД № 1100/2019г. по описа на Софийски районен съд (СРС), 112 състав с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 18/12.03.2018г. на Директора на РИОСВ-С., с което на [фирма] на основание чл. 135, ал. 2, т. 1 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО), е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 5 000 лева, за нарушение на чл. 4, ал. 1 от Наредба № 2/23.07.2014 г. за класификация на отпадъците.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановеното решение. Твърди се, че СРС не е изложил подробни мотиви, както и че дружеството правилно е санкционирано. Моли да се отмени решението и да бъде потвърдено наказателното постановление. В съдебно заседание, жалбоподателя, чрез процесуален представител адв. М. поддържа жалбата.

Ответникът по касация – [фирма], чрез процесуалния си представител адв. А. оспорва касационната жалба. Претендира разности.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност

на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVII – ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок от страна с правен интерес, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна, СРС е приел, че на 21.12.2017 г. била извършена проверка от експерти на РИОСВ С. на автосервиз, находящ се на адрес; [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. Било констатирано, че основната дейност на дружеството е ремонт на автомобили, както и че от дейността на дружеството се генерират отпадъци от отработени масла, замърсени опаковки, маслени филтри и абсорбенти.

Проверяващите констатирани също така, че дружеството не притежава утвърдени работни листа съгл. изискванията на Наредба 2 от 23.06.2014г. за класификация на отпадъци. В тази връзка били дадени предписания със срок на изпълнение на предписание до 04.01.2018 г. да предостави в РИОСВ С. по надлежния ред утвърдените работни листа за класификация на генерираните от дейността на дружеството отпадъци.

На 21.12.2017 г. св. Ц. съставила АУАН за нарушение на чл. чл. 4, ал. 1 от Наредба № 2/23.07.2014 г. за класификация на отпадъците.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя за нарушение на чл. чл. 4, ал. 1 от Наредба № 2/23.07.2014 г. за класификация на отпадъците е наложено административно наказание имуществена санкция на дружеството в размер на 5 000 лева.

Прието е, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че АУАН и НП са съставени и издадени съобразно императивните правила на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, като съдържат всички изискуеми от закона елементи.

В случая, СРС е приел, че органите на РИОСВ са допуснали нарушения при съставяне на АУАН и издаване на НП, които се изразяват в непълно описание на нарушението.

Отменителната мотивировка на СРС изцяло се споделя от касационната инстанция. Нормата на чл. 135, ал. 2, т. 1 от ЗУО, заради чието нарушаване е ангажирана отговорността на ответника, предвижда санкциониране с имуществена санкция в размер от 5000 до 15 000 лв. на едноличен търговец или юридическо лице, което не извърши класификация на отпадъците, образувани в резултат на дейността му, по реда на наредбата по чл. 3 от закона (Наредба № 2/23.07.2014 г.).

Съгласно чл. 4, ал. 1 от указаната наредба причинителят на отпадъци е длъжен да класифицира отпадъците, образувани в резултат от дейността му, като предприеме всички необходими действия по реда на наредбата. Според чл.7, ал.1 от същата наредба предприятията, чието производство е свързано с образуване на отпадъци, имат задължение да представят за всеки отпадък не по-късно от два месеца преди образуването му в компетентната РИОСВ, на чиято територия се образува отпадъкът, попълнен работен лист за класификация на отпадъците по приложение №5 в два екземпляра с определен шестцифрен код на отпадъка.

Приложимата към случая норма, съдържаща нарушеното правило за поведение, е именно посочената разпоредба на чл.7, ал.1 от Наредба № 2/23.07.2014г. Чрез

представянето в РИОСВ на работните листа за класификация на отпадъците се изпълнява задължението за класификация на отпадъците.Ето защо изпълнителното деяние на нарушението неклассифициране на отпадъците се изразява в непредставяне на изготвени работни листа за класификация на отпадъците в РИОСВ, а не в непритежаване на такива работни листа, одобрени от РИОСВ. Приемайки последно посоченото изпълнително деяние актосъставителят, а след него и наказващият орган, е допуснал несъответствие между словесното описание на нарушението и неговата правна квалификация съобразно приложимата законова разпоредба.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на направените по делото разноски, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В конкретния случай, по делото се претендират разноски в размер на 400 лв., като в договора за правна помощ изрично е отбелязано, че са заплатени в брой, поради което това вписване има значението на разписка. Съдът намира, че същите следва да се присъдят в пълен размер.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.01.2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 112 състав по НАХД № 1100/2019г.

ОСЪЖДА Регионална инспекция по околната среда и водите – С. – [населено място], [улица], ет. 10, да заплати на [фирма], [населено място],[жк], №. 178, вх. В, ет. 5, ап. 51, ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 400 (четиристотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.